

Lyrisk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydning noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Takk til Sigurd Førre for utfordringen til denne spalten. Sigurd var doktor'n i naborommet da jeg startet som almenpraktiker, - en varm takk til deg for all tålmod og entusiasme.

Jeg leser dikt. Hver dag. Og med økende glede ettersom årene kommer på. Romaner er blitt så tykke nå for tiden. De bugner av ørkesløse ord. Lyrisk fordrer en annen presisjon, - det liker jeg. Ordknapp og presist, gjerne med muligheter for å hente ut forskjellig budskap avhengig av hvor jeg selv er i livet. Noe å gruble på. Verken verden eller livet er en-dimensjonalt. Det hender til og med at jeg endrer mening! (skjønt vitenskapen sier vel noe om at det er ytterst lite endrings-potensiale i oss etter fylte 25 år)

Diktet jeg har valgt er av Kolbein Falkeid. Tittelen «venteværelset» gir umiddelbar assosiasjoner til hverdagslivet. Men de gangene jeg selv sitter der, er opplevelsen en annen: spenning, noen ganger redsel. Også forventninger. Om avklaring, et møte, respons.

Personen i diktet møter seg selv som han var eller kunne ha blitt. For meg som straks runder midten av 40-årene, handler diktet om ettertanke. Erkjennelse av at halve livet er levet. Er jeg et helt menneske? Er det blitt slik jeg ville, vil jeg det slik? Tid for nyorientering? - eller er jeg «et tog som er i rute»?

Men hva med stjernelyset ... kan man leve der?

Stine Hynne

VENTEVÆRELSET

Jeg sto i venteværelset
hvor alt var tomt og stille,
og stirret inn i speilet
mot en annen mann enn meg.
Jeg spurte full av redsel
hvem han var og hva han ville.
Vi pekte på hverandre,
og han hvisket sakte «Deg!»
Jeg kommer ifra stedene

i stjernelys der ute.
Og jeg er den du var
og kanskje også kunne blitt.»
Han sa han var en reisende,
et tog som var i rute.
I speilet så jeg ansiktet
han hadde sagt var mitt.

Så gikk jeg inn i speilet der,
og han kom taust imot meg.
Som lys og skygge krysset vi
hverandre uten spor.
Han strøk bort venteværelset
med hånden - og forlot meg.
Og jeg, - han eller jeg? - gikk dit
hvor stjernelyset bor.

Jeg sender stafettspinnen
videre til kollega og bysbarn
Torfinn Kleive. En kunstner
i livet og musikken.